

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΑΡΑ ΤΩ, ΑΡΕΙΩ, ΠΑΓΩ,
ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ

Βαθμός Ασφαλείας :

Βαθμός Προτεραιότητας :

Αριθ. Πρωτ. 1

Εν Αθήναις τῆ 1^η Φεβρουαρίου 1978

Πρὸς

Τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης

Γεν. Δ/σιν Δ/σεως Δικαιοσύνης

Δ/σιν Γ.-Τμήμα 1

Ἐ ν τ α ὺ θ α

Ἐχομεν τὴν τιμὴν εἰς ἀπάντησιν τοῦ
διὰ τοῦ ὑπ'ἀριθ. 117373/16-12-1977 ὑμε-
τέρου ἐγγράφου τεθέντος ἡμῖν ἐρωτήματος
νά γνωρίσωμεν τὰ κάτωθι:

Ἡ Εἰσαγγελία αὕτη, ἐν ὄψει τῆς δια-
τάξεως τῆς παρ.1 τοῦ ἀρθρ.47 τοῦ συντάγμα-
τος τοῦ 1975, καθ' ἣν "ὁ Πρόεδρος τῆς Δη-
μοκρατίας ἔχει τὸ δικαίωμα ὅπως, προτάσει
τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ μετὰ
γνώμην συμβουλίου συγκροτουμένου κατὰ
πλειοψηφίαν ἐκ δικαστῶν, χαρίζῃ, μετατρέπῃ
ἢ μετριάξῃ τὰς παρά τῶν δικαστηρίων κατα-
γιγνωσκομένας ποινάς, ὡς καὶ νά αἴρῃ τὰς
πάσης φύσεως κατὰ νόμον συνεπέας κατα-
γνώσθεισῶν καὶ ἐκτιθεισῶν ποινῶν", ἔχει
ἤδη διὰ τῆς ὑπ'ἀριθ. 4/10-5-1976 γνωμοδο-
τήσεώς της ἐμφέρει τὴν γνώμην ὅτι, ὁ Πρό-
εδρος τῆς Δημοκρατίας, ὑπὸ τὰς ἐν τῇ ἄνω

διατάξει διατυπώσεις δύναται να ἄρῃ πᾶσαν, ὑφ' οἴουδήποτε νόμου, ἰσχύοντος ἐν τῷ χρόνῳ τῆς καταδίκης προβλεπόμενην συνέπειαν αὐτῆς, ἐπομένως καὶ τὴν συνέπειαν τοῦ μὴ ἐπαναδιορισμοῦ εἰς δημοσίαν θέσιν τοῦ καταδικασθέντος δημοσίου ὑπαλλήλου, δι' ἔγκλημα ἕνεκα τοῦ ὁποίου οἱ νόμοι ἀποκλείουν τὸν ἐπαναδιορισμὸν τοῦ εἰς δημοσίαν θέσιν. Διευκρινίζεται δὲ ἐν τῇ ἄνω γνωμοδοτήσει ὅτι, λόγῳ τῆς σοβαρότητος τοῦ θέματος καὶ πρὸς ἄρσιν ἐνδεχομένης ἀμφισβητήσεως, ἐπιβεβλημένον εἶναι ὅπως ἐν τῷ περὶ χάριτος διατάγματι τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας περὶ ἄρσεως τῶν συνεπειῶν τῆς καταγνωσθείσης καὶ ἐκτιθείσης ποινῆς, προσδιορίζεται συγκεκριμένως ποία συνέπειαν ἢ ποίας συνέπειας τῆς καταδίκης, διὰ τοῦ περὶ χάριτος διατάγματος αἴρει.

Ἐκ τῆς ἄνω γνώμης δὲν ἔχομεν λόγον νὰ ἀποστῶμεν, ὑπὸ τὴν κατωτέρω προκειμένου περὶ διορισμοῦ ἢ ἐπαναδιορισμοῦ διάταξιν:

Προκειμένου περὶ διορισμοῦ, κατόπιν τῆς ἐν ἀρχῇ συνταγματικῆς διατάξεως, δεόν νὰ γίνῃ δεκτὸν ὅτι διατάξεις νόμων, ὡς ἡ τῆς περιπτώσεως στ. τοῦ ἄρθρου 4 καὶ ἡ τῆς τοῦ ἄρθρ. 5 τοῦ Ν.Δ. 1025/1971 "περὶ κώδικος δικαστικῶν ὑπαλλήλων", ὡς καὶ ἡ τῆς παρ. 3 τοῦ ἄρθρου 22 τοῦ Π.Δ. 611/1977 "περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἑνιαῖον κείμενον ὑπὸ τὸν τίτλον ὑπαλληλικὸς κώδικε" τῶν ἰσχυουσῶν διατάξεων τῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν κατάστασιν τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ τῶν ὑπαλλήλων ν.π.δ.δ." τοιαύτης, αἴτινες ἀπαγγέλουσιν ἀνικανότητα τοῦ καταδικασθέντος, ὅπως διορισθῆ εἰς θέσιν δικαστικοῦ ἢ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, ἔστω καὶ ἂν διὰ χάριτος ἤρθησαν αἱ συνέπειαι αὗται τῆς καταδίκης, δεόν νὰ θεωρηθοῦν ὡς μὴ ἰσχύουσαι, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ περὶ χάριτος π.δ/τος προκύπτει σαφῶς καὶ συγκεκριμένως ὅτι ἤρθη εἰδικῶς ἡ ἀνικανότης αὕτη, ἄτε τῶν διατάξεων τῶν ἄνω νόμων συγκρουομένων μετὰ τὴν ἐν ἀρχῇ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Συντάγματος διάταξιν.

Ἐντεῦθεν παρέπεται ὅτι, ἀρθείσης διὰ χάριτος τῆς συνεπειᾶς τοῦ μὴ διορισμοῦ εἰς θέσιν δικαστικοῦ ἢ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου,

οὐ μόνον διορισμός δέν κωλύεται νά χωρήσῃ, ἀλλά καί ἀναδιορισμός, (ὡς περί τούτου ὡς ἐξετέθη διά τῆς ἐν ἀρχῇ γνωμοδοτήσεώς της ἡ Εἰσαγγελία αὕτη ἔχει γνωμοδοτήσει), ὑπό τόν ὄρον πάντως ὅτι, προκειμένου περί ἀναδιορισμοῦ, συντρέχουν διά μέν τοὺς αἰτουμένους τόν ἀναδιορισμόν των δικαστικοὺς ὑπαλλήλους αἱ ἐν ἄρθρῳ 15 τοῦ Ν.Δ. 1025/1971 προϋποθέσεις, διά δέ τοὺς διοικητικοὺς ὑπαλλήλους αἱ τοῦ ἄρθρου 60 τοῦ Π.Δ. 611/1977 τοιαῦται, τούτέστιν οἱ αἰτοῦντες τόν ἀναδιορισμόν ὑπάλληλοι νά ἔχουν-κατ'ἀμφοτέρας μέν τὰς ἄνω διατάξεις-ἀπολυθῆ λόγω σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀνικανότητος, προκειμένου δέ περί δικαστικῶν ὑπαλλήλων, ἔστω καί παραιτηθῆ τῆς θέσεώς των, ἀσχέτως ἂν ἐπηκολούθησεν τήν παραίτησίν των καταδίκη διά πρᾶξιν, ἥτις εἶχεν ὡς συνέπειαν τήν ἐντεῦθεν κατά τήν παρ. 2 τοῦ ἄρθρ. 63 Π.Κ. ἀνικανότητα τῆς ἀποκτήσεως παρ'αὐτῶν δημοσίας θέσεως, ὅπερ σημειωτέον θά ἡδύνατο νά συμβῆ ἂν ἡ παραίτησις των εἶχε γίνει ἀποδεικτὴ καί ἡ δημοσιο-ὑπαλληλική σχέσις εἶχε λυθῆ πρό τῆς ἀσκήσεως κατ'αὐτῶν ποινικῆς διώξεως διά τήν πρᾶξιν δι' ἣν ἐπηκολούθησεν ἡ μέ τὰς ἄνω συνεπείας καταδίκη (πρβλ. ἄρθρ. 144 παρ. 3 Ν.Δ. 1025/1971). Διεύρυνσις ὁμως διά διασταλτικῆς ἐρμηνείας, τῶν ἄνω ἐν ἄρθροισ 15 τοῦ Ν.Δ. 1025/1971 καί 60 τοῦ Π.Δ. 611/1977 ὀριζομένων περιπτώσεων, ἀναδιορισμοῦ, ὥστε νά περιλάβῃ καί τοὺς συνεπεία ποινικῆς καταδίκης καί ἐντεῦθεν λόγω τῆς ἐκπτώσεώς των ἐκ τῆς δημοσίας θέσεώς των ἀπολυθέντας, εἰς περιπτώσιν καθ' ἣν ἡ συνέπεια αὕτη ἔχει ἀρθῆ διά χάριτος, εἶναι φρονῶ, ἀνεπίτρεπτος, ὡς ἄγουσα εἰς ἀνίσους καί ἀδίκους λύσεις. Διότι τότε, οὔτοι θά εὕρισκοντο εἰς πλεονεκτικὴν θέσιν ἔναντι τῶν δι' ἀπλοῦν πειθαρχικόν παράπτωμα ἀπολυθέντων, οἵτινες, ὡς μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τινὰ τῶν ἐν ἄρθρῳ 15 τοῦ Ν.Δ. 1025/1971 ἢ τῶν ἐν ἄρθρῳ 60 τοῦ Π.Δ. 611/1977 περιπτώσεων (παραίτησεως ἢ ἀπολύσεως λόγω σωματικῆς ἢ πνευματικῆς ἀναπηρίας) δέν θά ἐδικαιοῦντο νά αἰτήσωνται τόν ἀναδιορισμόν των, ἐνῶ ἀντιθέτως θά ἐδικαιοῦντο νά αἰτήσωνται αὐτόν οἱ παρὰ ποινικοῦ δικαστηρίου διά σοβαρὰ ἐγκλήματα καταδικασθέντες, οἵτινες συνεπεία τῆς καταδίκης των ταύτης, καί τῆς ἐντεῦθεν ἐκπτώσεώς των ἀπὸ τῆς

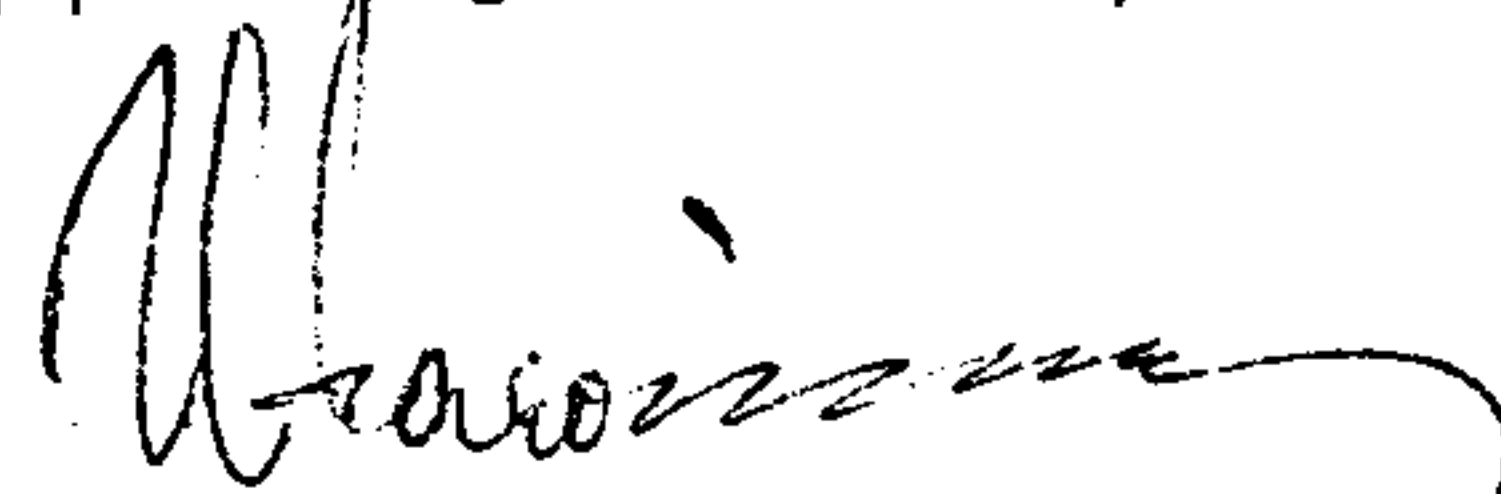
αὐτοχει-
αῖ
113

δημοσίας θέσεως των, θά είχαν παυθή δριστικῶς. Συνεπῶς, μόνον ἂν διὰ νεωτέρας διατάξεως νόμου ηὔρυνοντο αἱ περιπτώσεις ἀναδιορισμοῦ, ὥστε νά δικαιοῦνται νά αἰτήσωνται αὐτόν οἱ ἐν γένει ἀπολυθέντες, θά ἐδικαιοῦντο νά αἰτήσωνται τοῦτο καί οἱ συνεπεῖα τῆς ἐπακολουθησάσης τήν ποινικήν καταδίκην των ἐκπτώσεως ἀπολυθέντες, ἐφ' ὅσον, ὡς εἶκος, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει εἶχεν ἀρθῆ διὰ χάριτος ἡ συνέπεια αὕτη-ὄπερ, ἄλλωστε, θά ἐνηρμονίζετο καί πρὸς τὰ ἤδη ἐν ὄφει τοῦ ἄρθρου 17 τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος περὶ τοῦ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, κατὰ τ' ἄνω, καθ' ἡμᾶς, ἰσχύοντα.

Ἐπί τούτοις προσθέτω ὅτι, αὐτονοήτως, εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς ἐπιτρέπεται κατ' ἀρχὴν ὁ διορισμός ἢ ἀναδιορισμός δικαστικοῦ ἢ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου, δεόν ὅπωςδῆποτε νά προηγηθῆ ἡ ἐκτίμησις παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπηρεσιακοῦ συμβουλίου τῶν οὐσιαστικῶν προσόντων τῶν αἰτούντων, ὡς ἐπιτάσσουν προκειμένου μὲν περὶ διορισμοῦ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρ. 4 (περιπτ. θ, ι καί ιβ) τοῦ Ν.Δ. 1025/1971 καί τοῦ ἄρθρου 23 τοῦ Π.Δ. 661/1977, προκειμένου δέ περὶ ἀναδιορισμοῦ ἀντιστοίχως αἱ τῶν ἄρθρων 15 τοῦ Ν.Δ. 1025/1971 καί 60 τοῦ Π.Δ. 661/1977.

Διὰ τὴν πληρότητα τοῦ θέματος, σημειῶ ὅτι ἡ Εἰσαγγελία αὕτη ὑπὸ τὴν διάφορον διατύπωσιν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1952, ἔχει διατυπώσει ἀντιθέτους ~~■~~ πρὸς τὰς ἐν τῇ παρούσῃ διατυπουμένας, διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 18/1959 καί 26/1961 γνωμοδοτήσεων τῆς *ἀσπίδος*.

Ὁ Ἀντεισαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου

Κων/νος Φαφούτης